

Hvordan kan vi hjælpe incestoffer videre?

Af Poul Henning Krog 20. mar. 2020/12 (Læsetid: 4 minutter)

Kære Poul Henning

Min søn har en god veninde, der har betroet sig til ham. Efterfølgende kom min søn til mig og spurgte mig til råds. Veninden til min søn, vi kan kalde hende Pia – er blevet seksuelt misbrugt, siden hun var en lille pige. Både af faren og af en storebror.

I teenageårene blev Pia også solgt af faren til tilfældige mænd, der betalte ham for seksuelle ydelser. Først da Pia er næsten voksen, bliver faren anholdt, og han får en langvarig dom. Hendes dilemma handler om, at faren snart har afsonet sin dom, og om, hvordan hun skal forholde sig til faren, når han kommer ud af fængslet?

Hvordan skal hun nogensinde kunne tilgive ham? Vi er en kristen familie og kender til tilgivelsens lægende kraft, men oplever også, at vi kommer til kort i en situation som Pias. Hvordan råder vi en ung pige, der har oplevet sådan en kynisme og brutalitet?

Jeg vil være taknemmelig for dine betragtninger, for jeg aner ikke, hvordan jeg skal råde og skabe nyt håb.

Den anonyme

Kære anonyme

Det er et vanskeligt emne, du berører, og ingen er her uberørte. Når Pia kommer til jer, med de betroelser hun gør, er det et stærkt vidnesbyrd om, at hun ønsker og har viljen til at skabe en forandring og fremdrift for sig selv.

Naturligvis er det nemmere sagt end gjort, og det er derfor, hun tillidsfuldt kommer til jer. I har den kristne ballast, der skal til for, at hun ikke blot forsvinder i et mørke uden håb.

I en situation som denne skal der et mirakel til – et Guds virke. Det er ikke umuligt, men vil kræve både terapi og forbøn over lang tid. Sagen er den, at selv om vi mennesker gerne vil tilgive på en eftermiddag, er det ikke altid muligt – hjertet skal med.

I kan som kristen familie tilbyde Pia at slå følge med hende. Være bisiddere og medvandrere. Bede for hende, trøste og lindre så vidt det er muligt, og støtte hende i de valg, hun træffer.

Vi skal træne og lære om den fortræd, der marttrer os, og vi skal lære at være med det på et andet plan end det umiddelbare, som er styret af vores retfærdighedssans. Tilgivelse, der ”rækker til”, i det omfang Pia behøver det, er en langstrakt proces, hvor dybe traumer bliver som tunge vægte, der kun kan løftes ved en personlig oplevelse af Jesu nærvær og kærlighed.

Ord alene rækker ikke til i så rå en ondskab som den, du beskriver.

Terapeutisk har Pia en lang vej foran sig, og hun skal sammen med en behandler bl.a. se på farens opvækst, sociale arv og sygdom.

Principielt er det nemmere for os at tilgive, hvis det onde kan forklares gennem en slags kassetænkning a la: Derfor.

Det ændrer naturligvis ikke ved det faktum, at faren er voldsomt skyldig.

I Pias vilje til tilgivelse må hun ikke glemme sig selv. Ved hun, hvorfor hun skal tilgive? Det er også for hendes egen skyld. Bitterheden kommer alt for let til at overrumple os mennesker, hvis ikke vi kender vores værd, og sætter det i perspektiv. Perspektivet kan eksempelvis findes i Heb.12.1-3: Tænk på al den modstand fra syndige mennesker, som Jesus måtte kæmpe imod ...

I kan som kristen familie tilbyde Pia at slå følge med hende. Være bisiddere og medvandrere. Bede for hende, trøste og lindre så vidt det er muligt, og støtte hende i de valg, hun træffer. I kan være den kærlige familie, hun ikke har haft som barn. I kan byde hende ind i et kristent fællesskab, der kan støtte både hende og jer.

Tak for din eftersendte besked om, at Pia har fået en henvisning til en kristen psykiater.

Kærlig hilsen Poul Henning

Poul Henning Krog

Læge, Præst og forfatter til bogen "Kære Hr. Tyv - og 39 andre indlæg fra min blog"